

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. T.**
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020 č. j. 1408/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 15. 7. 2020 č. j. 1408/2020-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností

(dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 11. 2019 č. j. MHMP 229078/2019/Zim, kdy původní znění ve výrokové části I. i v odůvodnění I.: „... čímž porušil § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. ...“ bylo změněno na „... čímž porušil odst. 4 a § 6 odst. 8, ve spojení s § 6 odst. 7 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. ...“, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, za použití § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že výrok rozhodnutí je vadný. Důvodem mělo být, že tento nebyl řádně rozčleněn, aby bylo zřejmé, která právní norma byla porušena kterým jednáním, a jaká skutková podstata byla tím kterým jednáním naplněna. Žalobce k podpoře svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014 – 31, kde je řečeno, že: „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“ V posuzované právní věci však výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl. Správní orgán nejprve vyjmenoval jednání, kterých se žalobce dopustil, následně vyjmenoval porušené právní normy, a závěrem vyjmenoval naplněné skutkové podstaty, aniž by bylo zřejmé, kterým jednáním byla porušena která právní norma a naplněna která skutková podstata. Výrok rozhodnutí tak považoval za vadný.
4. V souvislosti s vadami výroku rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaný výrok rozhodnutí nepřipustně změnil. Žalovaný totiž výrok rozhodnutí svým rozhodnutím o odvolání změnil tak, že přidal porušení ust. § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalobce měl za to, že taková změna výroku byla nepřipustná, nezpochybňoval, že v průběhu správního řízení mohou vyjít najevo nové skutečnosti, které odůvodní odlišné posouzení věci ve smyslu zjištění, že byla porušena jiná (či další) právní ustanovení, oproti sdělení obvinění. V takovém případě je však správní orgán vždy povinen účastníka řízení o změně právní kvalifikace vyrozumět a poskytnout mu možnost se k této vyjádřit. To však žalovaný neučinil, proto neměl právo změnit výrok rozhodnutí tak, že jej rozšířil o další porušené právní ustanovení. V nyní posuzované věci navíc správní orgán ani neprokázal porušení právního ustanovení, které žalovaný nově ve výroku rozhodnutí uvedl. Žalovaný totiž ve výroku rozhodnutí nově tvrdil porušení ust. § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení, řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Správní orgán prvního stupně vinil žalobce z porušení ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, tj. že žalobce na výzvu policisty doklady dle odst. 7 téhož ustanovení nepředložil. Odvolací správní orgán tak rozšířil obvinění o jednání spočívající v tom, že žalobce příslušný doklad vůbec neměl u sebe. To však nemohlo být předmětem dokazování, ani nebylo v řízení prokázáno. Mezi

těmito dvěma jednáními je však nutno rozlišovat a samostatně dokazovat každé z nich, není možné je směřovat

5. Závěrem žalobce namítal, že správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Žalobce totiž v průběhu správního řízení namítal, že bylo měřeno v zatačce, přičemž měření v zatačce má za následek zkreslení výsledně naměřené rychlosti, aniž by rychloměr byl schopen takové pochybení rozeznat. Žalovaný nijak nerozporoval (naopak připustil), že nesmí být měřeno v zatačce, neboť návod k obsluze zakazuje měřit v zatačce. Žalovaný však s obecným poukazem na záznam o přestupku, mapky předložené žalobcem i fotografie, která se nachází na č. l. 2 spisu, dovodil, že se o zatačku nejednalo. Dle názoru žalobce žalovaný pochybil při hodnocení důkazů.
6. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, a to, že postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46 ze dne 31. 10. 2017. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: ověřovací list metrologického střediska ze dne 8. 2. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 2290078/2019/Zim ze dne 12. 11. 2019, odvolání žalobce ze dne 2. 12. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 1408/2020-160-SPR/3 ze dne 15. 7. 2020.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 9. 5. 2019 kolem 13:14 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, reg. zn. X, s přípojným vozidlem GAPA, v Praze 5, ul. Strakonická, ve směru jízdy z centra, na úrovni ul. Zbraslavská, kde mu byla Policií ČR pomocí silničního radarového rychloměr Ramer 10C naměřena rychlost 69 km/h, tedy o 19 km/h více než je v uvedeném úseku obce dovoleno, tj. 50 km/h. Při kontrole Policií ČR žalobce nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla.
12. Dne 12. 11. 2019 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 2290078/2019/Zim, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 2. 12. 2019 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle ust. 6 odst. 7 bodu b) zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.*
15. Podle ust. 6 odst. 8 bodu zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.*
16. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*
17. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
18. Soud se nejprve zabýval námitkou, kterou žalobce napadl závěr žalovaného o dostatečném prokázání přestupku spočívajícího v tom, že u sebe žalobce při řízení neměl osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že je nutné rozlišovat na jedné straně mezi porušením povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého musí mít řidič vozidla u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, a na druhé straně mezi povinností řidiče tento průkaz na výzvu policisty předložit § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Podobností těchto povinností řidiče motorového vozidla se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 322/2016-39, v němž vysvětlil, že podstatou povinnosti podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015) je povinnost řidiče mít při řízení u sebe (tj. ve své kapse, kabelce, peněženke či kdekoli jinde v automobilu, který řidič řídí) řidičský průkaz, v posuzovaném případě se jednalo o povinnost vyplývající z ust. § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, kdy je řidič povinen mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Účel této povinnosti se odráží v povinnosti podle § 6 odst. 8 věty první téhož zákona, a sice předložit na výzvu policisty dané osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu ke kontrole. Osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu má mít řidič (v autě) právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole policistovi předložit k ověření, že je jeho vozidlo řádně registrované. Smyslem a účelem uvedených povinností je rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek (např. za pomoci dálkového přístupu do evidencí přístupných policistovi) prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že kontrolované vozidlo je řádně registrované podle zvláštního právního předpisu; smysl a účel možnosti takového ověření je, aby se na pozemních komunikacích nacházela pouze řádně registrovaná motorová vozidla.
19. K prokázání povinnosti mít u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, kterou měl porušit také žalobce v této věci, není dostatečné, že je tato skutečnost uvedena v oznámení o přestupku, případně v úředním záznamu a nemohou ji dosvědčit ani zasahující policisté, i kdyby jim danou skutečnost žalobce sdělil. Tento závěr nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní a svou obhajobu v plném rozsahu předestřel až v řízení o žalobě (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2019, čj. 6 As 106/2019-33, a ze dne 25. 6. 2020, čj. 1 As 101/2020-31). Zdejší soud proto ve shodě s výše citovanou judikaturou uzavírá, že tato žalobní námitka je důvodná, neboť spisovým materiálem nebylo žádným způsobem prokázáno, že by žalobce skutečně neměl osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu u sebe.

20. Za důvodnou soud nepovažuje námitku žalobce týkající se rozčlenění výroku rozhodnutí, neboť v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela jasně uvedeno, jakého jednání se žalobce dopustil a následně, jaké skutkové podstaty na toto jednání dopadají v paragrafovém znění, z toho je zcela logicky patrné, jakého přestupku se žalobce dopustil, porušení kterého ustanovení. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, se kterým se v tomto zcela shoduje.
21. Ohledně namítané skutečnosti, že měření probíhalo v zatačce, přičemž žalobce odkazoval na mapu, v níž je měřený úsek zakřivený, zdejší soud podotýká, že tato námitka spadá do kategorie stereotypně uplatňovaných typizovaných tvrzení, zpochybňujících správnost měření (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018 - 41, a ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019 - 28). Skutečnost, že takové námitky začal žalobce uplatňovat až následně, přitom implikuje jejich účelovost (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). V projednávané věci nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti o neexistenci zatačky úseku pozemní komunikace, v němž bylo vozidlo žalobce měřeno. Ze snímku z rychloměru prima facie tomuto závěru nic nenasvědčuje. Ze snímku z mapy, předloženého žalobcem v odvolacím řízení, sice lze seznat, že místo měření leží v úseku ulice Strakonická, který se mírně stáčí, nicméně jde jednak o zcela nepatrné zakřivení, jednak měření proběhlo v jeho vnitřním okraji, kde je za splnění stanovených podmínek přípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 270/2018 - 41). Tuto námitku tak shledal městský soud nedůvodnou. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný na tuto námitku obsáhle reaguje.
22. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřisluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které

by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

23. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby činí 3 000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně